

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci žalobce: **S. K.**, nar., státní příslušnost, t. č., zastoupený opatrovníkem Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-ZA15-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, se nepřiznává právo na odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo.

II. Shrnutí argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že žalovaný porušil čl. 3 odst. Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod k zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce.
3. Čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení obsahuje tzv. zbytkové kritérium, které se uplatní pouze v případě, že nelze použít žádné z kritérií pro určení příslušného členského státu, která jsou obsažena v kapitole III. Dublinského nařízení. Jedno z těchto použitelných kritérií, je obsaženo v čl. 14, dle jehož odst. 1 je k posouzení žádosti příslušný členský stát, na jehož území státní příslušník třetí země vstoupí. Podle odst. 2 citovaného článku se pak zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, pokud státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, v němž je rovněž osvobozen od vízové povinnosti, přitom příslušným k posouzení žádosti je poslední jmenovaný členský stát.
4. Žalovaný chybně uvedl, že žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti. Žalobce je však občanem, která v současné době patří mezi státy, jejichž občané jsou ve vztahu k ČR (dalším členským zemím EU) osvobozeni od vízové povinnosti. Žalovaný tedy měl aplikovat kritérium podle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení a příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR. Pokud žalovaný určil příslušný stát v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pak postupoval nesprávně.
5. Žalobce odkázal na rozsudek Velkého senátu Soudního dvora EU ve věci C-63/15 ze dne 7. 6. 2017, kde SDEU dovedl, že z práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění podle Dublinského nařízení (čl. 27 odst. 1) vyplývá, že se žadatel o azyl může v rámci odvolání proti rozhodnutí o svém přemístění dovolávat nesprávného použití kritéria příslušnosti, které je uvedeno v kapitole III. zmíněného nařízení. Ačkoliv se uvedený případ týkal skutkově odlišného případu (zpochybňována byla správnost určení příslušného státu, který účastníkovi řízení vydal vízum), jsou dle žalobce závěry SDEU aplikovatelné i obecně.

6. I přesto, že v posuzované věci SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neznamena to podle žalobce, že napadené rozhodnutí netrpí vadou, a že příslušný stát byl určen správně. I ve shora citovaném případě, který projednával SDEU, došlo k vyhovění žádosti o převzetí ze strany Francie, ale SDEU přesto dospěl k závěru, že žalobce má právo zpochybnit určení příslušného státu. Podle žalobce z toho vyplývá, že orgán rozhodující o opravném prostředku uplatněném dle čl. 27 odst. 1 Dublinského nařízení se musí touto otázkou zabývat a v případě, že se ukáže, že příslušný stát byl dle kritérií specifikovaných v nařízení určen špatně, je na místě rozhodnutí o přemístění zrušit.
7. Uplatnění závěrů SDEU nebrání ani skutečnost, že v případě žalobce byla příslušnost SRN určena na základě čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení (kapitola II.) a nikoliv na základě kritérií uvedených v kapitole III. V čl. 3 odst. 2 je obsaženo zbytkové kritérium, na základě kterého je jako příslušný určen jiný členský stát, než ten, kde žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu. I když je systematicky zařazeno do kapitoly II., sleduje stejný cíl jako kritéria obsažená v kapitole III., tedy určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Jelikož určení SRN jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce bylo v rozporu s Dublinským nařízením (přímo aplikovatelným předpisem EU), je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení. V posuzovaném případě nebylo naplněno z žádných kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií uvedených v kapitole III. citovaného nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce podal dne 5. 1. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Provedenou lustrací v databázi EUODAC žalovaný zjistil, že žalobce podal žádosti o mezinárodní ochranu postupně, nejprve dne 27. 4. 2016 v SRN, dále dne 14. 6. 2017 v Nizozemském království, dne 20. 9. 2017 v Lucemburském velkovévodství a naposledy dne 29. 12. 2017 v Rakouské republice. Bylo tedy prokázáno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v SRN jako v prvním členském státě EU a dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je proto k posouzení jeho žádosti (již několikrát v řadě) příslušná SRN.
10. Žalovaný na základě výše uvedených zjištění poslal dne 8. 1. 2018 německé straně žádost o přijetí žalobce zpět dle Dublinského nařízení. Dne 10. 1. 2018 obdržel informaci, že SRN svou příslušnost k posouzení této žádosti žalobce uznala. Žalobou napadené rozhodnutí je tak opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází z řádně zjištěného skutečného stavu věci. Žalobce nesplňuje žádné z kritérií uvedených v kapitole III.

Dublinkého nařízení, a proto bylo nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.

11. K jediné námitce žalobce týkající se čl. 14 odst. 2 Dublinkého nařízení, které mělo být dle názoru žalobce použito, žalovaný uvedl, že i přesto, že dne 7. 2. 2017 (v platnost vstoupilo dne 28. 3. 2017) bylo přijato nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele cestujících do EU, a to pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, nepotřebují z těchto občanů vízum pouze ti, kteří jsou držiteli biometrických cestovních dokladů, což není případ žalobce. Ze správního spisu jasně vyplynulo, že žalobce u sebe neměl cestovní ani jiný doklad totožnosti. Z tohoto důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká (byť je státním příslušníkem ...) a nelze na jeho žádost vztáhnout čl. 14 Dublinkého nařízení. Navíc z četnosti a časové posloupnosti žalobcem podaných žádostí o mezinárodní ochranu v jednotlivých členských státech vyplývá, že by v případě použití čl. 14 odst. 2 Dublinkého nařízení neustále docházelo k meritornímu posouzení opakovaných žádostí v jednotlivých členských státech, a to pouze podle klíče, kde žádost podal naposledy, jelikož se bezvízový styk s týká všech členských států. Tím by byl popřen samotný smysl Dublinkého systému, podle něhož má o žádosti rozhodovat jeden členský stát.
12. Jelikož žalovaný neporušil ustanovení správního řádu ani Dublinkého nařízení a jeho rozhodnutí je správné a zákonné, navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Postup krajského soudu

13. Žalobce současně s podáním žaloby navrhl soudu, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 8. 3. 2018, č.j. 34 Az 1/2018-20, tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl. Usnesení nabylo právní moci dne 19. 3. 2018.
14. Z evidence Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky soud zjistil, že žalobce dne 19. 3. 2018 svévolně opustil Příjímací středisko Zastávka u Brna, v němž měl ke dni podání žaloby (dne 13. 2. 2018) hlášen pobyt. Skutečnosti o neznámém pobytu žalobce byly doloženy i zprávou Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 3. 2018 a zprávou Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (obě zprávy jsou založeny ve spise). Od data opuštění příjímacího střediska není pobyt žalobce soudu znám. Proto mu podle § 29 odst. 3 věty první zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), soud ustanovil pro toto řízení opatrovníka Organizaci pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, Kovářská 4. Učinil tak usnesením ze dne 6. 4. 2018, č.j. 34 Az 1/2018-42, které datovou schránkou doručil opatrovníku žalobce i žalovanému a pro žalobce neznámého pobytu vyvěsil na úřední desce soudu po dobu 15-ti dnů. Žalobce však nebyl kontaktní a zůstal neznámého pobytu.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žalobcoví žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce měla být příslušná ČR na základě aplikace kritéria uvedeného v čl. 14 Dublinského nařízení, přičemž žalobce jako občan, je v současné době v ČR (a dalších členských zemích) osvobozen od vízové povinnosti. Podle žalobce bylo v daném případě nesprávně aplikováno kritérium uvedené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Takto uvedené argumentaci žalobce však nemohl krajský soud přisvědčit.
18. Ze správního spisu krajský soud především zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný, zdravý, neužívá žádné léky, státním příslušníkem, pravoslavného vyznání, bez politické příslušnosti. Do ČR – Prahy přiletěl poprvé v únoru 2016 z města na základě schengenského víza vydaného Českou republikou. Následně odjel z Prahy autobusem do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu, protože údajně ztratil cestovní doklad. Pak odjel autobusem do Nizozemského království, kde pobýval asi 2 měsíce. Odtud pokračoval autem do Švýcarské konfederace, kde pobýval 5 dnů. Následně jel vlakem do Rakouské republiky, kde opět pobýval 5 dnů. Pak přicestoval autem do ČR. Ve všech státech, kterými žalobce projížděl, požádal o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že žalobce má ve vlasti problémy, které vznikly s příbuznými dívky, s níž měl autohavárii. Do ČR tedy přijel 5. 1. 2018 a tentýž den požádal o udělení mezinárodní ochrany. Po cestě z Nizozemského království ještě žalobce krátce pobýval v Lucemburském velkovévodství, kde musel rovněž požádat o mezinárodní ochranu, neboť se mu porouchal osobní vůz a byl kontrolován policií. Za účelem upřesnění údajů uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu byl s žalobcem proveden pohovor a o tom sepsán protokol dne 22. 1. 2018. Na území ČR žalobce pobýval v Příjímacím středisku Zastávka, kde však opakovaně spáchal přestupek, neboť svévolně opustil zařízení (9. 1. a 31. 1. 2018). Dne 25. 1. 2018 se žalobce nechtěl seznámit s obsahem správního spisu a v něm založených podkladů, nechtěl se k podkladům ani zdrojům informací vyjádřit, nenavrhoval žádné doplnění informací. Společně s dalším klientem zařízení žalobce neodebíral stravu ve dnech 9. 2. – 11. 2. 2018, následně ve dnech 12. – 13. 2. 2018 vyhlásil hladovku na protest proti délce držení v příjímacím středisku. Od 14. 2. 2018 však stravu řádně odebíral.
19. Z výše uvedených skutkových zjištění, zdokumentovaných ve správním spise, vyplynulo, že žalobce přiletěl na schengenské vízum vydané Českou republikou (přicestoval v únoru

2016) a poté odjel do SRN. V SRN požádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany, neboť ztratil cestovní doklad. Pak žádal o udělení mezinárodní ochrany v každé následující zemi, kterou navštívil (viz shora uvedený výčet zemí). Žalobce podle svých slov obdržel v každé navštívené zemi, kde podal žádost o mezinárodní ochranu, negativní rozhodnutí o podané žádosti (pokud ovšem neodjel dříve, než bylo rozhodnutí vydáno). Ze SRN (i dalších zemí) vycestoval z důvodu obav, že bude poslán zpět do

20. Na základě shora provedených skutkových zjištění správní orgán řádně zkoumal, zda mohla být dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přitom se v souladu s judikaturou správních soudů pokoušel aplikovat jednotlivá kritéria rozhodná pro určení příslušného členského státu, a to v pořadí, v jakém jsou v Dublinském nařízení uvedena (čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení). V tomto ohledu lze žalovanému přisvědčit, že čl. 8 – 15 Dublinského nařízení nejsou v posuzované věci aplikovatelné. Pokud v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu EU k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, bylo namísto aplikovat tzv. „zbytkové kritérium“ uvedené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
21. Dle čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byli žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC bylo ověřeno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 27. 4. 2016, v Nizozemském království dne 14. 6. 2017, v Lucemburském velkovévodství dne 20. 9. 2017 a naposledy v Rakouské republice dne 29. 12. 2017.
22. V nyní posuzované věci bylo podstatné, že žalobce přicestoval na území členských států EU na základě schengenského víza vydaného Českou republikou. Ačkoliv přiletěl do ČR, záhy odcestoval do SRN, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany, údajně z důvodu ztráty cestovního dokladu. Vzhledem k udělenému vízu žalobci by bývalo původně možné aplikovat čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, z něhož plyne, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Následný postup, především kroky žalobce, neumožnily aplikaci citovaného ustanovení. Žalobce totiž odcestoval do SRN, kde podle svých slov ztratil cestovní doklad a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Za této situace bylo povinností Spolkové republiky Německo zaslat žádost do ČR o převzetí žalobce na území ČR, a to do 3 měsíců od data podání žádosti o mezinárodní ochranu (dle čl. 21 Dublinského nařízení). Jelikož tak Spolková republika Německo neučinila (dle lustrací v azylových systémech ČR), nebyla nikdy příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu stanovena. Tříměsíční lhůta k zaslání žádosti o převzetí žalobce na území ČR běžela od 27. 4. 2016 (podání žádosti o mezinárodní ochranu v SRN). Státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se tak stala dobrovolně SRN, což potvrdila i

následným souhlasem dne 10. 1. 2018 (viz správní spis). V této souvislosti krajský soud ověřil ze správního spisu, že dne 8. 1. 2018 žalovaný požádal SRN o přijetí žalobce zpět na území SRN a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou naposledy podal v ČR. Dne 10. 1. 2018 žalovaný obdržel informaci, že SRN uznává svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu

23. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost zamítl, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Z výše uvedeného tedy lze uzavřít a žalovanému přisvědčit, že SRN je povinna přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
24. V souvislosti s přemístěním žalobce do příslušného členského státu se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval skutečnostmi, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že na jejím území dochází k systematickým nedostatkům v souvislosti s azylovým řízením a podmínkami pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. SRN (jako každý příslušný členský stát EU) je povinna objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že žalobce v žalobě, ale ani v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval kvalitu německého azylového systému. Zcela okrajově sice zmínil výhrady k vyplácenému kapesnému, avšak i s touto výhradou se žalovaný v mezích přezkoumatelnosti řádně vypořádal. Uvedl, že původní částka byla zřejmě pouze snížena o odečet stravy a ubytování (jednalo se o výplatu kapesného v SRN, o čemž nemůže mít žalovaný detailní znalosti, ale z obecného fungování azylového systému mohl postup vysvětlit logickými důvody), avšak to, že stravu neodebíral, bylo rozhodnutím samotného žalobce. Z výpovědi žalobce pak bylo zcela rozhodné, že žádné ze svých tvrzení nepovažoval za diskriminaci či ponižování, a to až do chvíle, dokud mu nezačala hrozit deportace do země původu.
25. V průběhu správního řízení, a to až dosud (v průběhu soudního řízení), nebylo na úrovni EU, tedy jednotlivých výkonných orgánů EU či Evropského soudního dvora, popř. ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, popř. rozhodnutí Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967) nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to jinak učinil v minulosti v případě jiných zemí (Řecko). SRN je členem EU, státní moc SRN dodržuje předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a rovněž dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům

osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, a to nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ročně zde požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, což svědčí podle žalovaného, ale i správního soudu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

26. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů, popsal Ministerstvo vnitra ve Zprávě Německo Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018.
27. Pokud jde o žalobní námitku, která spočívala v tom, že v případě žalobce mělo být aplikováno kritérium vyplývající z čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení, pročez příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR, pak podle názoru krajského soudu nelze oprávněnosti této námítky přisvědčit.
28. Dle čl. 14 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že jestliže státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu EU, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Dle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení se zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V takovém případě je k posouzení žádosti příslušný poslední jmenovaný členský stát.
29. K uvedenému je nejprve třeba uvést, že v okamžiku prvního vstupu žalobce do ČR (únor 2016) a pak do SRN, kde požádal o mezinárodní ochranu dne 27. 4. 2016, nebyl žalobce osvobozen od vízové povinnosti. Podle žalobce měl být čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení použit v souvislosti s uvolněním vízového režimu pro obyvatele cestujících do EU. K tomu krajský soud uvádí, že nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU (které mění nařízení (ES) č. 539/2001) bylo přijato až dne 7. 2. 2017 a vstoupilo v platnost dne 28. 3. 2017. Platilo pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Vztahovalo se na občany, a,,, a, přitom z nich nepotřebovali víza od uvedeného data pouze ti, kteří byli držiteli biometrických cestovních dokladů. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce nejen, že nebyl majitelem biometrického cestovního dokladu, ale svůj cestovní doklad dokonce ztratil. Proto následně podal dne 27. 4. 2016 v SRN žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak ze správního spisu vyplývá, že žalobce po svém druhém příchodu do ČR (4. 1. 2018) již neměl cestovní ani jiný doklad totožnosti. Z toho důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká, a to přesto, že je státním příslušníkem, pročez na jeho žádost o mezinárodní ochranu nelze vztáhnout ani žalobcem namítaný čl. 14 Dublinského nařízení. Rovněž z četnosti a časové posloupnosti žádostí žalobce o mezinárodní ochranu je zřejmé, že podával žádosti v jednotlivých členských státech a v případě aplikace čl. 14 odst. 2

Dublinkého nařízení by neustále docházelo k meritornímu posuzování opakovaně podávaných žádostí jednotlivými členskými státy, a to podle klíče, kde podal žalobce žádost naposledy, protože bezvízový styk s se týká všech členských států EU. Nebyla by tak dodržována zásada Dublinkého systému, podle níž má o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat pouze jeden členský stát v EU. Vzhledem k nemožnosti aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III. Dublinkého nařízení na uvedený případ, byla i tímto potvrzena správnost aplikace zbytkového kritéria uvedeného v čl. III. odst. 2 Dublinkého nařízení v posuzované věci. V této souvislosti žalobce dále poukazoval na rozsudek Velkého senátu Soudního dvora EU C-63/15 ze dne 7. 6. 2017, současně však uvedl, že se případ týkal skutkově odlišného případu. V tomto směru krajský soud musí přisvědčit žalobci a současně potvrdit, že závěry uvedeného rozsudku jsou aplikovatelné i obecně, zjm. v tom, že pokud např. SRN uzná svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, neznamena to, že příslušný stát byl určen správně, když žadatel o mezinárodní ochranu má současně právo zpochybnit určení příslušného státu. Orgán rozhodující o opravném prostředku se následně musí touto otázkou zabývat a ukáže-li se, že příslušný stát byl určen chybně, je na místě rozhodnutí o přemístění zrušit. Výše uvedené závěry jsou nepochybně obecně platné, avšak v nyní posuzované věci nebylo zjištěno, že by byl příslušný stát, jenž má rozhodnout o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, určen špatně.

30. V nyní posuzované věci bylo také uváženo, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu je svobodný a bezdětný, a že nemá v ČR ani jinde v EU jiné příbuzenské závazky. Nebyl zde dán tedy žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Jednalo se o situaci předvídanou čl. 17 Dublinkého nařízení, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto zařízením příslušný. Podstatou jsou právě humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žádné takové okolnosti však nebyly v případě žalobce zjištěny, a proto uvedený článek nebyl aplikován.
31. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).
34. Ustanovenému zástupci žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s. coby právnické osobě k jejímž činnostem uvedeným ve stanovách patří ochrana práv cizinců (§ 35 odst. 5 s.ř.s.), krajský soud nepřiznal právo na odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení (§ 35 odst. 8 s.ř.s.), neboť jak je mu známo z úřední činnosti, poskytování právní pomoci cizincům v řízení před soudy spadá do činnosti, na kterou této organizaci finančně přispívá stát formou grantů z veřejných prostředků. Ustanovený zástupce ani žádnou odměnu za zastupování žalobce nenárokoval. Proto soud rozhodl, jak je ve výroku IV. tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2018

r.

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.